

OBIECTUL ȘI OBIECTIVUL SOCIOLOGIEI

**Petru POPESCU, dr., lect. univ., Facultatea de Drept și Științe Sociale,
Universitatea de Stat „Alecru Russo” din Bălți**

Abstract: *The sociology is called, based on picked with the help of its investigative methods and techniques, to show, in the light of its objective, the value of the object studied, namely to show how the characteristics of the studied object correspond to the fundamental principles of social harmony, given by God:*

1) *You Shall love the Lord Your God with All Your Heart and with All Your Soul And With All Your Mind (Biblia. Matthew 22.37);*

2) *Your Shall Love Your Neighbour As Yourself (Biblia. Matthew 22.39);*

3) *You Shall Not Commit Murder;*

4) *You Shall Not Commit Adultery;*

5) *You Shall Not Steal;*

6) *You Shall Not Bear False Witness (Biblia. Matthew 19.18);*

7) *Whoever Exalts Himself Shall be humbled and Whoever humbles Himself Shall Be Exalted (Biblia. Matthew 23.12)*

The objective of sociology is constant, because it is perfect and does not require changes.

Keywords: *God, man, social being, social action, social entity, law of world unity, relative autonomy, community, society, communion, the object of sociology, the objective of sociology.*

Dacă ne îndreptăm privirea asupra omului, observăm că el reprezintă o entitate ființială ce are parte de autonomie relativă, în raport cu restul lumii existente. Și numai datorită relativei sale autonomii putem vorbi despre manifestarea omului concret în situații concrete. Numai datorită relativei sale autonomii omul poate fi afectat de restul lumii existente și, la rândul său, poate afecta prin acțiunile sale, cu gândul, cuvântul și fapta, restul lumii existente, cu care se află în legătură de netăgăduit.

Anume faptul datorat posibilității de a fi afectat de către lumea înconjurătoare și de a putea afecta, la rândul său, restul lumii înconjurătoare, prin acțiunile sale, cu gândul, cuvântul și fapta, determină ființa umană ca ființă socială, iar acțiunile sale ca acțiuni sociale.

Dacă omul ar dispune de absolută autonomie, atunci n-ar mai fi posibil nici să fie afectat, nici să afecteze prin acțiunile sale restul lumii existente și deci n-ar mai fi posibil să vorbim despre om ca despre o ființă socială.

Tot așa cum, n-ar fi posibil să vorbim despre legătura de interdependență a omului cu restul lumii și deci despre ceea ce numim unitatea lumii existente în toată diversitatea părților sale componente.

Faptul de relativă autonomie a entității umane are o semnificație fundamentală fiind de importanță primordială în procesul de cunoaștere veridică a fenomenului social și, totodată, pune în evidență legea unității lumii, parte componentă a căreia este omul.

Dacă lumea din care face parte omul reprezintă un întreg infinit în spațiu și timp, atunci reiese că omul are locul și rostul său în această lume unitară și veșnică. Și ar fi greșit să credem și să afirmăm că moartea fizică a omului este inevitabil însoțită de dispariția lui, ca entitate ființială existentă.

Astfel spus, odată ce lumea autentic-unitară există în veșnicie, rezultă că și omul ca entitate ființială și ca parte componentă a acestei lumi există veșnic. Iar moartea fizică a omului, însoțită de suprimarea corpului său fizic nu este decât o iluzie a dispariției definitive a entității sale ființiale.

Dacă ar fi ca omul să dispară în mod absolut ca entitate ființială, atunci, conform legii unității lumii, ar trebui să dispară împreună cu el și tot restul lumii existente sau, cel puțin, să se desfacă în părți absolut izolate una de alta. Dar așa ceva e imposibil, căci, dacă lumea autentic-existentă este infinită în spațiu și timp, ea nu poate să dispară în chip absolut, ci – fără a-și schimba esența – poate suporta numai anumite transformări specifice, pe care, cu același succes, le poate suporta și ființa umană, fără a-și pierde relativa sa autonomie.

Tot așa cum e imposibilă și desfacerea lumii în părți absolut izolate, pentru că părțile ar trebui separate prin ceva și, anume, acel ceva care le-ar separa ar asigura, în același timp, și legătura lor.

Dacă unitatea lumii existente ar putea fi suprimată, aceasta ar echivala cu cel mai mare rău pentru ea și ar însemna, totodată, că răul reprezintă puterea absolută. Întrucât suprimarea unității lumii este imposibilă, reiese că puterea absolută este echivalentă nu cu răul ei, ci cu binele, ceea ce înseamnă că binele poartă în sine semnificația absolutului. Iar răul nu reprezintă decât un fel de stare patologică, un fel de distorsionare sau de suprimare locală și temporară a armoniei unității lumii, un fel de distorsionare a legăturilor armonioase dintre componentele lumii existente.

Răul nu poartă în sine semnificația puterii absolute, de aceea el poate fi totalmente anulat, prin actualizarea armoniei depline, ca întruchipare a binelui absolut și deci ca întruchipare a adevărului absolut sau, altfel spus, a adevărului adevărat. Deci răul nu există ca entitate ființială, pe când binele – contrar răului – este reprezentat prin manifestările unei entități ființiale de sine stătător existente, care întruchipează într-o unitate armonioasă puterea absolută, libertatea absolută, adevărul absolut; reprezintă omnipotența și omniprezența ce transcende spațiul și timpul; stăpânește peste tot și peste toate.

Această entitate ființială de sine stătătoare existentă, ce transcende spațiul și timpul, care întruchipează în mod armonios toate caracteristicile absolute și care este cauza a toate și domină în mod suveran peste toate, are tot dreptul să se numească Domnitor, Domn, Dumnezeu.

Întruchiparea de către Dumnezeu în mod unitar armonios a tuturor caracteristicilor absolutului nu echivalează cu omogenul absolut. Căci omogenul absolut nu dispune de caracteristici multiple și manifestate, ci semnifică ceva inexistent și lipsit de viață, ceva despre care poate fi vorba numai dacă este reală existența unei Ființe Suverane, nemărginite de spațiu și timp și care se manifestă prin unitatea forțelor Sale armonios-creatoare și a celor create prin ele.

Manifestarea primă a lui Dumnezeu nu poate fi parțială sau în discordanță cu propria Sa natură, căci în acest caz nu s-ar mai putea vorbi nici despre existența ipostatică unitar-armonioasă a caracteristicilor Sale absolute, nici despre existența ipostatică a spiritului Său armonios-lucrător, prin care să se poată actualiza în toată plenitudinea natura persoanei Sale; nici despre existența ipostatică actualizată a entității Sale ființiale în toată plenitudinea ei.

Astfel, dacă Dumnezeu întruchipează în mod unitar și armonios toată gama caracteristică absolutului, apoi prin manifestarea Sa primă, infinită în spațiu și timp, sunt puse concomitent în evidență existența a trei ipostaze specifice și primordiale ale Sale, care sunt nedespărțite și, totodată, infundabile. Și care în comuniune fac posibilă desfășurarea forțelor armonios-creatoare, ce au menirea de a demonstra plenitudinea perfecțiunii și atotputerniciei Sale, prin plămuirea și darea de viață diferitelor specii de entități ființiale, relativ-autonome, capabile să se reproducă prin diversitate la infinit, păstrând armonia unității și demonstrând că Unitatea se poate manifesta numai prin diversitate, iar diversitatea poate exista numai prin Unitate.

Dumnezeu își poate demonstra plenitudinea perfecțiunii și atotputerniciei Sale, numai dacă prin forțele Sale lucrătoare poate crea specia unei entități ființiale, care, prin conlucrare cu El, are putința, dacă vrea, de a se îndumnezei prin devenire, primind harul Duhului Sfânt, păstrându-și,

totodată, individualitatea personală inconfundabilă, fără a se topi în El și coexistând armonios împreună cu El în veșnicie.

Altfel spus, existența și viața Unicului Dumnezeu, infinit în spațiu și timp, indivizibil și atotputernic, este reală, numai dacă manifestările Sale armonios-lucrătoare își găsesc expresia într-o infinită diversitate de entități ființiale, care de la genază conțin în structura lor potențialul necesar ce le face posibilă îndumnezeirea, dacă ele personal cred în asta și dacă vor să facă acest lucru primind darul Duhului Sfânt, fără a fi programate în mod automat sau impuse cu forța, ci dispunând de libertatea alegerii.

Adevărul care se cere luat în seamă este Cel ce bate la ușa inimii noastre și care ne destăinuie că existența entității umane relativ independente este o necesitate în țesătura universală a lumii și că absența omului ar însemna lipsa atotputerniciei și perfecțiunii lui Dumnezeu. Căci nici o entitate a speciilor ființiale existente pe pământ nu demonstrează atotputernicia nemărginită a lui Dumnezeu, precum o demonstrează entitatea ființială a speciei umane. Și nu se știe dacă mai există în univers o altă specie de entități ființiale care poate demonstra plenitudinea și perfecțiunea lui Dumnezeu, însă se știe cu certitudine, după cum demonstrează experiența personală a multor oameni, că specia entității umane dispune de potențialul și condițiile necesare pentru a se îndumnezei prin conlucrare armonioasă cu Dumnezeu și a trăi o viață veșnică în deplină fericire, libertate și adevăr.

Dacă Dumnezeu este o ființă absolut bună și atotputernică, reiese că atât manifestările Sale creatoare, cât și toate cele create prin bunăvoința Sa, inclusiv ființa umană, ca entitate relativ-autonomă, sunt de natură benefică și au ca suport armonia unității universale.

Datorită relativei sale autonomii, ființa umană dispune de un potențial de libertate ce-și găsește expresia semnificativă în facultatea omului de a crea și deci în posibilitatea de a conlucra armonios cu forțele lucrătoare ale Creatorului său, la propria sa devenire și desăvârșire. Sensul profund al potențialului de libertate constă în faptul că omul are posibilitatea alegerii, el nu este impus cu forța să ia parte la conlucrare, ci este liber să-și exprime voința sa personală, ce decurge inerent din propria sa experiență socială, respingând sau acceptând conlucrarea. Iar atunci când conlucrarea este acceptată, nu-i este impusă o formă rigidă de activitate instintuală, ci i se propune o modalitate de efectuare a acțiunilor sale cu gândul, cuvântul și fapta, ce corespunde armoniei unității lumii și asigură deschiderea spre infinit a formelor specifice de activitate, adică i se propune calea spre libertatea adevărată și deplină, calea spre nemurire prin harul Sfântului Duh.

Cu alte cuvinte, omul este invitat să conlucreze armonios cu forțele lucrătoare prin care se manifestă iubirea Creatorului său, întru propria sa devenire și a semenilor săi, întru binele său propriu și binele tuturor, întru libertatea sa proprie și libertatea lumii.

În ce măsură au înțeles și respectă oamenii mesajul înscris chiar în propria lor ființă și cel al tuturor forțelor naturale purtătoare de viață, ne putem da seama, privind la efectele acțiunilor omului concret, în condițiile lui concrete de viață.

Pentru moment e de ajuns să ne îndreptăm privirea asupra unui singur om, căci mesajul invitației este același pentru toți și poate fi ușor extrapolat la fiecare individ, la scara tuturor comunităților și societăților umane.

Omul este ființă socială nu numai datorită faptului că prin acțiunile sale afectează în mod direct alți semeni ai săi, ci și prin faptul că acțiunile sale au efect atât asupra propriei sale persoane, cât și asupra forțelor lucrătoare ale Creatorului său.

Dacă am pune accent pe faptul că din punct de vedere sociologic pe noi ar trebui să ne intereseze numai acele acțiuni socio-umane care se manifestă prin interacțiunile dintre două sau mai multe persoane, atunci e firesc să ne întrebăm: dar prin ce sau în ce măsură acțiunile individuale ale unui om care se manifestă prin obiectivarea unor valori în mod de sine stătător sunt mai puțin socioumane decât interacțiunile cu alți semeni ai săi? Oare acțiunile individuale umane nu au caracter sociouman odată ce inevitabil afectează restul lumii existente? Nu sunt ele oare rezultatul manifestării omului ca subiect al acțiunii? Nu se răsfrâng ele oare asupra lumii înconjurătoare, precum și asupra propriei persoane a omului care se manifestă?

Omul este o ființă socială mai întâi de toate în raport cu Creatorul său, care, din momentul creației, a acordat omului caracterul de independență relativă.

E de menționat că anume în această relativă independență își are expresia însăși comunitatea oamenilor, ca creaturi ale unuia și aceluiși omniprezent, omnipotent și omniscient Creator.

Viața socială a comunității umane își are originile în acțiunile oamenilor și se manifestă prin efectele gândurilor, cuvintelor și faptelor lor. De aceea este firesc ca obiectul sociologiei ca știință să fie definit de totalitatea acțiunilor sociale ale oamenilor și a efectelor lor din cadrul unei comunități.

Obiectul sociologiei nu este rigid, autenticitatea sa reprezintă realitatea socială concretă, deoarece dimensiunea și conținutul lui vor fi mereu determinate de manifestările vieții sociale a comunităților umane concrete, care au dimensiuni mai mult sau mai puțin constante numai din punct de vedere al configurațiilor spațial-geografice, în rest manifestările vieții sociale sunt într-o continuă schimbare și permanentă variabilitate.

Din această cauză, se vede că, numeroasele eforturi depuse pentru definirea obiectului sociologiei, sunt mereu nesatisfăcătoare.

Nu ne vom opri asupra numeroaselor definiții oferite obiectului sociologiei, ci ne vom strădui, în măsura puterilor noastre, să adăugăm și noi o piatră la temeliea acestei mult frământate științe. Cu cât mai mult această piatră își va dovedi valabilitatea și viabilitatea sa, cu atât mai deplină va fi și bucuria noastră.

Luând în considerare faptul că obiectul sociologiei se caracterizează printr-o schimbare dinamică și multivariată, la baza căreia se află manifestările oamenilor, vom căuta să modelăm un instrument de lucru, care să permită atât sociologului profesionist, cât și celorlalți oameni să imprime acțiunilor lor un anumit sens și deci o anumită ordine.

Principala caracteristică a instrumentului trebuie să fie contrară celei a obiectului, adică să dispună de stabilitate și identitate pentru toți oamenii, căci numai așa îl vom putea folosi ca instrument de făurire, și ca instrument de analiză și control.

Dacă un asemenea instrument poate fi găsit și dacă în rezultatul folosirii lui va putea îndreptăți așteptările oamenilor sau cel puțin ale sociologului profesionist, înseamnă că gândurile lor vor fi mereu îndreptate spre el ca ceva valoros, ca ceva de folos, și va deveni ca un obiectiv al lor și al sociologiei ca știință, pentru că adevăratul obiectiv al lor poate fi numai comun.

După cum am menționat, sociologia are ca obiect al său efectele acțiunilor sociale ale oamenilor cu gândul, cu cuvântul și fapta.

Efectele acțiunilor omului pot avea caracter fie benefic, fie malefic, fie pentru sine, fie pentru semenii săi. De aceea el va fi cointerestat, în primul rând, de acțiunile cu efect benefic, căci cele cu efect malefic provoacă durere și necaz.

Așa stând lucrurile, fie mai devreme, fie mai târziu, omul se poate întreba: De ce unele acțiuni au efect benefic pentru el, iar altele malefic? Cum pot fi evitate și de ce trebuie evitate acțiunile cu efect malefic, dacă la un moment dat al vieții totuși survine moartea?

Odată cu apariția întrebărilor de acest fel, începe și cunoașterea științifică a omului, și atâta timp cât există persoane care caută răspuns la ele, e de datoria fiecărui om de știință, indiferent de domeniul său de activitate, să experimenteze și să propună răspunsul cuvenit și necesar.

Credem că acest lucru ține în primul rând de datoria sociologului profesionist, care încă și astăzi își dispută locul specific al științei sale în constelația științelor surori.

Această stare de lucruri poate fi depășită prin stabilirea obiectivului sociologiei ca știință, făcând-o în felul acesta cât mai coerentă și mai integratoare în toate subdomeniile ei.

Dacă obiectul sociologiei există numai datorită existenței oamenilor și efectelor acțiunilor lor, atunci e firesc să ne întrebăm: ce sens au acțiunile oamenilor și ce scop urmăresc ei, în ultimă instanță, prin acțiunile lor? În ce direcție se mișcă acțiunile oamenilor? Este oare mișcarea lor atât de haotică cum pare la prima vedere? Nu este oare mișcarea lor determinată de un pivot anume și axată pe el?

Privind atent viața socială a omului, putem observa că toate acțiunile lui cu gândul, cuvântul și fapta se răsfrâng asupra propriei persoane. Iar dacă astfel stau lucrurile și dacă omul nu poate evita nicicum acest fapt, atunci înseamnă că totul constă în aceea cum să facă ca acțiunile lui să fie totdeauna de natură benefică, căci el este și autorul și produsul final al acțiunilor lui. Omul are adesea impresia că orice acțiune a sa semnifică libertatea, dar dacă privim mai atent lucrurile, vom observa că nu e chiar așa, că acțiunile care nu sunt realizate în conformitate cu principiile fundamentale ale armoniei sociale ce decurg din legea unității lumii reprezintă doar o iluzie a libertății, dar nu libertatea adevărată, ele reprezintă mrejele morții, dar nu aripile libertății, ele provoacă dezarmonia făpturii umane, atât la nivelul spiritual, cât și la nivel fizic.

Se știe că omul nu poate evita cu puterile sale proprii moartea sa fizică, în schimb el poate influența asupra felului său de a muri. Bine, pe unii nu-i interesează acest lucru, dar aceasta nu înseamnă că alții n-au dreptul s-o facă, precum nu înseamnă că n-au dreptul să privească și ce e dincolo de pragul morții fizice.

Dacă unii oameni spun că ei nu pot vedea ce e dincolo de moarte, aceasta nu înseamnă că nu se poate vedea, ci mai degrabă că libertatea lor este limitată în această privință, dar dacă libertatea lor este limitată înseamnă că ei singuri nu vor și nu cred că pot fi mai liberi, pentru că libertatea lor se află în mâinile lor și este determinată de îndeplinirea acțiunilor conform principiilor armoniei sociale ce decurg din legea unității lumii și în cererea ajutorului lui Dumnezeu, conlucrând cu forțele Lui armonios-lucrătoare.

Dacă se știe că toate lucrurile și fenomenele sunt supuse legii unității lumii, dacă se știe că atunci când ne aflăm în dezacord cu armonia universală suferim dureri și neazuri, pentru că legea unității lumii trece prin fiecare din noi și nu ne putem rupe de la ea, dacă se știe că atunci când suntem în concordanță cu armonia universală ne simțim bine și fericiți și dacă se știe că principiile armoniei universale pentru viața socială i-au fost indicate omului de la plămădirea lui de către însuși Dumnezeu pentru îndeplinirea lor, nu reprezintă aceasta firul Ariadnei de care trebuie să ne călăuzim pentru a căpăta libertatea deplină și prin intermediul ei răspuns la toate întrebările care ne interesează?

Pentru libertatea și fericirea adevărată a vieții sale sociale, omul este chemat, de către însuși Dumnezeu, să-și realizeze acțiunile cu gândul, cuvântul și fapta prin prisma celor șapte principii fundamentale ale armoniei sociale ce decurg din legea unității lumii: să nu înșeli; să nu te preamărești; să nu furi; să nu săvârșești adulter; să nu ucizi; să iubești pe semenul tău ca pe tine însuși; toate integrându-se în facultatea de a iubi pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău, conlucrând cu forțele Lui armonios-lucrătoare și dătătoare de viață.

Aceasta este calea spre desăvârșire, calea spre libertatea și fericirea deplină, și deci aceasta servește ca scop suprem al vieții omului pe pământ, căci mergând pe ea, omul poate căpăta răspuns la toate întrebările ce-l preocupă, pentru că este calea înțelepciunii dumnezeiești.

Pe noi acum ne interesează care este datoria supremă a sociologiei ca știință? Care este chemarea și obiectivul ei?

Noi credem că datoria ei supremă este să arate, în primul rând, Adevărul Adevărat; credem că chemarea ei este să-l ajute pe om întru realizarea desăvârșirii lui și deci întru realizarea scopului suprem al vieții lui pământești. Căci omul este o entitate ființială veșnică, fie că știe el sau nu știe de aceasta, și nu e același lucru a fi veșnic în dureri cu a fi veșnic în fericire.

Oare poate exista un obiectiv mai nobil și mai mareț pentru sociologie ca știință decât faptul cum poate fi realizat scopul suprem al vieții oamenilor pe pământ? Oare acest obiectiv al sociologiei nu constă în analiza obiectului ei: efectelor acțiunilor sociale ale oamenilor, prin prisma celor șapte principii fundamentale ale armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii, ajutând cu îndrumările sale la realizarea desăvârșirii lor?

Oare acest obiectiv, ca mijloc de desăvârșire a oamenilor, nu este pivotul vieții sociale a comunităților umane? Nu este axa ce interpenetreză viața socială, sub toate formele ei de organizare, a tuturor comunităților umane, care au fost, care sunt și care vor mai fi pe Globul Pământesc?

Oare acest obiectiv nu interpenetreză domeniile tuturor științelor socioumane și oare prin obiectivarea lui nu poate fi înlăturat vidul dintre ele?

Oare obiectivarea de către oameni în acțiunile lor, cu gândul, cu cuvântul și cu fapta, a acestui obiectiv ce permite conlucrarea cu însuși Creatorul lumii, nu dă un sens și o ordine vieții lor sociale?

Oare acest obiectiv nu este instrumentul de creație, analiză și control în mâna sociologului profesionist și în mâna oamenilor de toate vârstele, profesiile și etniile?

Noi zicem da, pentru că nu o singură dată și nu de puțini oameni a fost deja experimentat cu credință și smerenie și s-au bucurat de roadele muncii lor. Pentru că vrednic este lucrătorul de munca sa.

Iar cei ce nu cred și nu-l aplică au ca răspuns propria lor viață, manifestată prin calvarul conflictelor și neazurilor de tot felul, ca rezultat al ignoranței și vanității lor proprii.

Minunea acestui instrument constă în faptul că poate fi folosit de către om, atât împreună cu alți semeni ai săi, cât și în mod individual, însă e mult mai ușor de folosit împreună cu alții și rezultatele sunt remarcabile.

Desăvârșirea omului este scopul suprem la care trebuie să contribuie sociologia ca știință, dar el nu poate fi realizat fără voința și conlucrarea personală a fiecărui om cu Dumnezeu, căci nici un om nu poate realiza desăvârșirea și fericirea sa fără ajutorul lui Dumnezeu, și nici nu poate trăi în locul semenului său.

Ce poate face atunci sociologia? Poate arăta calea desăvârșirii și poate ajuta prin studiile și recomandările sale, pe cei ce-i solicită ajutorul.

Sociologia este chemată, pe baza datelor culese cu ajutorul metodelor și tehnicilor sale de investigație, să arate prin prisma obiectivului său valoarea obiectului studiat, adică să arate în ce măsură caracteristicile obiectului studiat corespund principiilor fundamentale ale armoniei sociale, indicate de Dumnezeu:

1. Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău;
2. Să iubești pe semenul tău ca pe tine însuși.
3. Să nu înșeli;
4. Să nu te preamărești;
5. Să nu furi;
6. Să nu săvârșești adulter;
7. Să nu ucizi;

Obiectivul sociologiei este constant, căci este perfect și nu cere modificări.

Dacă sunt dubii în privința obiectivului, atunci el trebuie experimentat, căci numai prin experiență poate fi demonstrată perfecțiunea sau imperfecțiunea lui, valabilitatea și eficacitatea lui.

Acest instrument al desăvârșirii este modelat, dăruit și recomandat oamenilor de către Creatorul acestei lumi, care ne-a creat atât pe noi, cât și sămânța de grâu din care mâncăm pâine în fiecare zi.

Și dacă primăvara semănând în pământ grâul, așteptăm cu încredere că toamna tot grâu vom strânge, atunci ce motive avem să credem în sămânța de grâu și să nu credem în obiectivul vieții omului, indicat de către însuși Dumnezeu, și să nu cerem ajutorul Lui întru realizarea desăvârșirii noastre?

Cei care au experimentat principiile fundamentale ale armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii, dăruite omului de însuși Creatorul acestei lumi și considerate de către noi drept obiectiv al sociologiei, s-au convins de efectul și eficacitatea lor, și n-au propus nici o schimbare a lor, ci au propus schimbarea atitudinii oamenilor față de principii, atunci când ele sunt violate sau neluate în seamă.

Dacă principiile indicate în obiectivul sociologiei s-ar schimba mereu, atunci n-ar mai fi posibilă nici desăvârșirea omului, nici existența sociologiei ca știință.

Instabilitatea principiilor unei științe și lipsa lor de universalitate, în sensul bun al cuvântului, demonstrează mai degrabă slăbiciunea științei, decât puterea ei de creație.

Stabilitatea obiectivului sociologiei la baza căruia se află principiile corespunzătoare armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii nu înseamnă rigiditatea lui, nu înseamnă că dacă omul le însușește, devine rigid și nediferențiat de semenii săi, nu înseamnă lipsă de libertate, ci dimpotrivă, înseamnă obiectivarea unei individualități cu libertatea sa adevărată și deplină și deci înzestrată cu puterea iubirii creatoare la infinit.

Principiile sunt stabile, dar destul de elastice, ele nu-și schimbă culoarea, în schimb manifestările lor sub diferite forme sunt nesfârșite.

Această stabilitate a obiectivului, consecvent obiectivată în viața pământească, acest curcubeu al luminii, oferă omului facultatea nemuririi, adică a vieții veșnice, căci însușirea celor șapte principii fundamentale ale armoniei sociale cu cele șapte culori ale lor, se integrează armonios în entitatea ființei umane, se reîntorc prin maturizarea, desăvârșirea omului în sânul culorii albe a luminii, în facultatea omului de a iubi dumnezeiește conlucrând cu Creatorul său, ca o revenire la El, dar fără a se topi în El, precum era înainte de geneză, ci păstrându-și autonomia sa relativă.

Anume acest fapt înseamnă desăvârșirea, îndumnezeirea și deci asigurarea vieții veșnice, adică înfrângerea morții ca fenomen, căci omul nu mai are nevoie să revină pe pământ, pentru o nouă viață pământească, ca apoi iarăși să moară fizic și dacă nu realizează desăvârșirea, să reia ciclul din nou și cu noi suferințe. Ca până la urmă să înțeleagă ceea ce cu destulă claritate este exprimat în versurile lui Mihai Eminescu:

«Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;

Ce e rău și ce e bine
Tu te'ntreabă și socoate;

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le'nvețe;
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnice

Te întreabă și socoate.» (Eminescu, M., Poezii, București, Tipografia „Universul”, 1950)

Existența omului e veșnică, dar este diferență între existența veșnică și viața veșnică ca nemurire, adică fără fenomenul morții.

Numai Creatorul lumii, în suveranitatea Sa, nu este muritor, adică viața Lui este nemuritoare.

Viața pământească e o școală pentru om, care trebuie însușită bine. Pentru că atâta timp cât omul, având în sine potențialitatea nemuririi, nu o actualizează prin obiectivare, atâta timp el va rămâne în afara vieții veșnice.

Într-un anume fel, putem spune că stabilitatea obiectivului sociologiei poate fi asociată cu viața nemuritoare, în timp ce instabilitatea obiectului sociologiei reprezintă viața muritoare a comunității socio-umane.

Un om, o societate, o comunitate pot urmări în timpul vieții pământești o multitudine de scopuri secundare: economice, politice, etnice etc., însă toate sunt subordonate scopului suprem al vieții omului pe pământ, așa că ele au valoare numai în măsura în care sunt realizate conform principiilor obiectivării scopului suprem.

Omul poate efectua obiectivarea valorilor-materiale sau spirituale fie în mod de sine stătător, fie împreună cu alți semeni ai săi, modelând concomitent atât propria sa persoană, cât și lumea înconjurătoare.

Atunci când omul efectuează obiectivarea valorilor în mod de sine stătător, acțiunile sale au caracter social individual.

Iar când obiectivarea valorilor se realizează datorită eforturilor depuse de mai multe persoane, atunci acțiunile omului pot avea caracter social de conlucrare, colaborare sau cooperare, dar și de conflict, dacă prin acțiunile lor încalcă principiile fundamentale ale armoniei socio-umane.

Posibilitatea oamenilor de a acționa împreună pentru a-și ușura existența, se transformă treptat în facultatea de a se organiza în diferite societăți (forme de socialitate), cu diferite scopuri concrete și cu dimensiuni diferite în spațiu și timp.

Acțiunile, benevole comune dintre două sau mai multe persoane conștient organizate, având ca scop comun obiectivarea unor anumite valori, definesc dimensiunea și conținutul unei societăți concrete din sânul unei comunități umane.

De aceea este incorect atunci când viața socială a unei comunități umane este asociată cu viața socială din cadrul unei societăți. Modul de organizare și de manifestare a oamenilor în cadrul unei anumite societăți poate stimula sau mutila viața socială a unei comunități umane, dar nu o poate substitui și cuprinde în toată plinătatea ei.

Nu toți membrii unei comunități umane sunt în mod inevitabil și membri ai uneia și aceleiași societăți. Dispariția unei societăți, după cum se întâmplă foarte frecvent, fie ea și în persoana statului, nu duce în mod inevitabil și la dispariția comunității umane. Pe când dispariția unei comunități umane, în cazul catastrofelor climatice sau de război, provoacă în mod inevitabil și dispariția tuturor societăților din sânul ei.

Conceptul de «comunitate umană» nu este identic cu conceptul de «societate». Sunt frecvente cazurile când aceste două concepte se confundă, atribuindu-se în mod greșit conceptului de societate întreaga bogăție a tuturor manifestărilor de viață socială ale unei comunități umane.

Istoria omenirii cunoaște destule cazuri când s-a încercat construirea unor societăți totalitare fie la nivel global, fie la nivel de țară, dar care au strivit și mutilat sub ruinele lor milioane de vieți omenești. Nu intenționăm să facem aici o amplă analiză istorică, menționăm numai prăbușirile suferite atât de către fostele imperii, cât și de către fostele regimuri fasciste sau comuniste.

Toate s-au întâmplat numai din cauză că diriguitorii lor au vrut să-i facă pe oameni fericiți, violând principiile fundamentale ale armoniei socioumane, ce decurg din legea unității lumii și sunt trimise omului de către însuși Creatorul acestei lumi.

Legea unității lumii în frunte cu Creatorul ei și principiile fundamentale ale armoniei socioumane ce derivă din ea, menționate nu o singură dată pe parcursul acestei lucrări, pot stârni în sufletul unor oameni o oarecare nedumerire, reproșându-și cum că aceste principii sunt binecunoscute de mult și de către mulți, și că acestea sunt problemele religiei sau ale eticii, dar nu ale sociologiei.

Pentru a înlătura nedumerirea, propunem să examinăm atent prin acest obiectiv al sociologiei și, deci al omului social, al omului sociolog, atât problemele din domeniul religiei, cât și problemele celorlalte domenii științifice și vom observa că acest obiectiv interpenetrează orice acțiune a omului cu gândul, cu cuvântul și fapta, din orice domeniu al activității sale, așa că sociologia nu se substituie restului științelor socioumane, ci înlătură vacuumul existent dintre ele.

Noi nu negăm faptul că legea unității lumii și principiile fundamentale ale armoniei socioumane ce derivă din ea sunt arhicunoscute și discutate de către mulți, precum nu negăm faptul discuțiilor ce s-au purtat și se mai poartă în privința existenței sau inexistenței Creatorului acestui univers.

Dar trecând de la discuții la fapte, am formulat obiectivul sociologiei din piese arhicunoscute și este pus spre experimentare la îndemâna oricui dorește să o facă.

E arhicunoscut faptul că în preajma muntelui, a Adevărului, se mai pot întâlni destul de multe „pietre”, dar aceasta încă nu înseamnă că ele în mod automat, fără muncă și voință, se vor încorpora în zidurile unei cetăți a fericirii. Cu toate că potențial are fiecare această posibilitate și obiectivul folosit de către noi ca instrument de lucru a fost arătat și propus oamenilor de către o Persoană demnă de toată încrederea, de însuși Creatorul lor, Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Pesemne că ignoranța, aroganța și rătăcirea sunt cauza orbirii lor și le încercă să vadă că folosind miraculosul instrument, acceptat de către noi ca obiectiv al sociologiei, ce constă din cele șase dimensiuni cu sprijinul inevitabil pe ce-a de-a șaptea, care este însuși Creatorul acestei lumi, omul poate mișca nu numai pământul, așa cum nădăjduia Arhimede, ci prin transformarea sa proprie, cu ajutorul lui Dumnezeu, poate schimba spre bine înfățișarea întregului univers.

Datoria omului de știință este să demonstreze Adevărul, nu să-l inventeze. Și să facă ca lumina sfeșnicului său să lumineze măcar cât de puțin și calea celor care mai merg pe dibuite.

Dacă prin prezenta lucrare va pătrunde măcar o rază de lumină în inimile oamenilor dornici de adevăr, aprinzând sau adăugând ulei în candela sufletului lor, înseamnă că munca noastră este rodnică și merită osteneală.

Sperăm că formulările date în această lucrare, conceptului de „obiect” și conceptului de „obiectiv”, precum și conceptului de „social” și celui de „societate”, nu vor tulbura, ci vor limpezi oarecum lucrurile în sociologie.

Totalitatea acțiunilor sociale ale oamenilor și efectele lor din cadrul unei comunități umane, definesc în mod evident obiectul sociologiei ca știință. Altfel spus, obiectul sociologiei este dat, este oferit de însăși existența reală a oamenilor care se manifestă prin nenumăratele lor acțiuni. Sociologul poate face o analiză destul de scrupuloasă acestor acțiuni și efectelor lor, după cum a demonstrat acest lucru la vremea sa școala monografică de la București.

Dar din momentul în care sociologul își propune ca scop să micșoreze suferințele oamenilor, care au neazuri din cauza propriilor lor acțiuni malefice, din acel moment ia naștere și obiectivul sociologiei, care are menirea să explice prin intermediul investigațiilor sale din ce cauză viața socială a oamenilor este bună sau rea și ce trebuie de făcut, din partea oamenilor, când este necesară îmbunătățirea ei.

În felul acesta sociologia nu se mai mărginește numai la faptul de a demonstra cum este realitatea socială ci, pășind mai departe, poate arăta cum ar fi trebuit să fie viața socială sau cum poate fi organizată viața socioumană întru realizarea desăvârșirii oamenilor ca scop suprem al vieții lor pe pământ.

Fără a cunoaște scopul suprem al vieții omului pe pământ și fără faptul de a ști modul în care acesta poate fi realizat, sociologia se va limita numai la funcția descriptivă a realității sociale, fără a putea arăta explicit de ce viața socială este așa cum este și cum ar trebui să acționeze oamenii, pentru ca eforturile depuse de către ei să-și găsească obiectivarea în adevărata valoare a vieții.

Dacă obiectul sociologiei se urzește numai datorită acțiunilor sociale ale oamenilor, poate oare sociologia să rămână indiferentă față de faptul cum se urzește obiectul ei?

Dacă, practic, fiecare om este sociolog în felul său și are nevoie de un criteriu de referință întru realizarea desăvârșirii sale, trebuie oare sociologia să se limiteze numai la ceea ce este deja realizat?

Considerăm că nu și recomandăm drept criteriu de referință ceea ce noi numim obiectivul sociologiei, prin obiectivarea căruia se obține desăvârșirea omului și deci realizarea scopului suprem al vieții lui pe pământ.

Obiectivul sociologiei, propus de către noi, reprezintă un eficace instrument de lucru, atât pentru sociologul profesionist, cât și pentru cel neprofesionist, adică pentru omul de rând.

Nu toți membrii unei comunități sau ai unei societăți socioumane și, nu întotdeauna, își realizează acțiunile cu ajutorul acestui instrument miraculos, pentru că nu toți știu de el, nu toți l-au experimentat și nu toți vor și pot să-l mânuiască cu destulă îndemânare, dar cine experimentează cu el, cu credincioșie în mod consecvent, se convinge de eficacitatea lui. Deoarece indiferent de faptul dacă cei din jur îl folosesc sau nu, cel ce face uz de el totuna își formează facultățile necesare desăvârșirii sale, căci conlucrează cu atotputernicul Dumnezeu.

Trebuie să înțelegem clar lucrurile, că în felul acesta sociologia nu substituie alte științe socioumane, cu domeniile lor concrete de studiu, cum ar fi teologia, etica, psihologia, dreptul etc.

Dacă în cadrul unei societăți au apărut anumite conflicte, sociologia efectuează investigația necesară privind acțiunile oamenilor și efectele lor prin prisma obiectivului său. Și dacă se constată, de exemplu, că conflictele au apărut în urma unor cazuri de furt, sociologul nu va cerceta în locul organelor de drept infracțiunea sau în locul psihologului pentru a potoli spiritele, sau în locul moralistului pentru a ține cursuri de etică.

Sociologul poate să aprecieze situația și să facă anumite recomandări atât pentru membrii societății cu pricina, cât și pentru reprezentanții altor științe socioumane, ajutându-i, dar nicidecum substituindu-i.

Fără conștientizarea de către om a desăvârșirii sale, ca factor al realizării scopului său suprem, viața lui rămâne fără rost.

Fără înțelegerea de către sociologie a obiectivului propus de către noi în această lucrare, sociologia rămâne o știință stearpă pe care oamenii n-o pot folosi în viața lor socială. Rămâne ca un pom cu rădăcină, tulpină, ramuri și multă, multă frunză, dar fără rod. Și în aceste ramificații cu multă frunză ea riscă să se piardă ca o împărăteasă fără împărăție. „Astăzi sociologia este extraordinar de fragmentată. Auguste Cumte așeza sociologia pe al doilea loc după filosofie, iar sub influența lui Max Weber, Emile Durkheim și Talcott Parsons, printre alții, sociologia a devenit regina științelor sociale. Sub o formă sau alta, sociologia a invadat toate disciplinele formale din științele sociale.

La rândul său, sociologia a fost atinsă de multiplele valuri succesive în cursul ultimei jumătăți a secolului, prin curente venite din psihologie, antropologie, știință politică și economie, ca să nu mai pomenim schimburile cu istoria.

Termenul de „sociologie” nu prea are sens astăzi, chiar dacă interesează un mare număr de oameni, preocupați de lucruri foarte diferite. Prospectând viitorul disciplinei, Neil Smelser prevede că probabilitatea ca acest termen să desemneze un domeniu identificabil tinde să se diminueze, chiar dacă există motive evidente care țin de cariera profesională pentru indivizi care au o formație în sociologie; se pare că investiția în disciplină privită în general se va diminua și ea și că subgrupurile vor căuta să se schimbe și să se regrupeze în organizații din interiorul (de exemplu, în secțiuni speciale) sau în exteriorul (de exemplu, o societate pentru studiul opțiunii publice) Asociației internaționale de sociologie” (Dogan, M. și Pahre, R., București, *Noile științe sociale, interpretarea disciplinelor* (pag. 115-116). Editura Academiei Române, 1993).

În felul acesta, sociologia ni se prezintă ca o regină fără coroană, căci coroana poate fi alcătuită numai din rodul fructelor sale, care sunt oamenii desăvârșiți, dar din păcate atât ea, cât și celelalte științe sociale încă nu le cunoaște adevăratul gust împărătesc. De aceea dacă sociologia ar reuși obiectivarea obiectivului său (propus în această lucrare), atunci coroana n-ar întârzia să apară, trezind la viață, în felul acesta, atât restul științelor socio-umane, cât și filosofia profană, care se considerată ca întruchipare a înțelepciunii, dar care în realitate e străină de adevărata înțelepciune.

E lesne de înțeles că rodul final al oricărei științe se cristalizează în persoana omului, de aceea numai privind la viața omului prin prisma obiectivului sociologiei (acceptat în această lucrare) ne putem da seama de adevărata valoare a realizărilor științifice.

După cum am arătat deja pe parcursul acestei lucrări, omul este o ființă veșnică și scopul suprem al vieții omului pe pământ este realizarea desăvârșirii sale. Toate bogățiile naturale de care dispun oamenii pe pământ, toate realizările lor tehnico-științifice, toate modurile de organizare a oamenilor în diferite societăți sau asociații, toate acestea nu sunt decât mijloace pentru realizarea scopului suprem al omului, fie că este omul conștient sau inconștient. Dar toate nu valorează nimic dacă nu contribuie la desăvârșirea lui.

Structura cea mai elementară și cea mai larg răspândită din cadrul unei comunități umane, în care oamenii intră începând de la nașterea lor, este familia.

În cadrul familiei interacțiunile dintre oameni sunt nemijlocite, adică direct de la om la om, de aceea noi le vom numi acțiuni de conlucrare.

Acțiunile de conlucrare sunt cele mai eficiente și cu cel mai înalt randament întru realizarea desăvârșirii omului. Anume datorită acestor acțiuni omul își poate forma mai ușor facultățile sale în conformitate cu principiile armoniei sociale ce decurg din legea unității lumii.

Acțiunile de conlucrare sunt caracteristice pentru astfel de tipuri de societăți sau forme de socialitate precum familia, colectivele artistice, biserica, echipele sportive etc., care joacă un rol tot mai important în viața semenilor, începând de la nașterea și până la moartea lor.

Oricât de bine organizate n-ar fi aceste societăți, dar dacă omul nu cere în mod direct ajutorul lui Dumnezeu și nu conlucrează prin gând, cuvânt și faptă, cu Creatorul acestei lumi, el nu-și va putea forma niciodată în mod desăvârșit facultatea de a iubi dumnezeiește, căci bariera de neînving în calea acesteia va fi mereu propria sa aroganță, propriul său orgoliu, propria sa preamărire de sine, consecință a refuzului său de a conlucra cu Cel ce i-a dăruit viață. Din această cauză va fi lipsit de libertatea deplină, va fi lipsit de starea de pace și fericire deplină, care pot fi căpătate numai prin smerenie și prin conlucrare directă cu Creatorul acestui univers enigmatic și minunat.

Acțiunile de conlucrare se produc și în cadrul altor tipuri de societăți, care diferă între ele prin finalitatea scopului urmărit. Dar în multe cazuri sunt totuși predominante acțiunile oamenilor, mijloace de către instrumentele lor de lucru sau altfel spus de către mijloacele de producție. Acest fel de acțiuni le vom numi acțiuni de colaborare.

Dacă analizăm activitatea oamenilor din cadrul unei societăți economice, ce are ca scop final producerea de încălțăminte, vom observa că în procesul de producție toate acțiunile oamenilor ce-și găsesc finalitatea în încălțăminte fabricată, sunt mijloace de către diferite mijloace de producție.

Această societate își are dimensiunile sale limitate ca număr de membri etc., își are frontierele sale relativ autonome în timp și în spațiu.

Relațiile dintre membrii societății date sunt reglate moral, economic, juridic, etc.

Vom mai observa că pe durata a 24 de ore omul acționează nu numai în cadrul acestei societăți, ci și în familie sau în afara acestora, atunci când se află în drum spre casă, de exemplu, sau când trăiește de unul singur.

Deci chiar și în această perioadă mică de timp omul poate acționa atât în cadrul mai multor societăți, cât și de unul singur, dar în același timp în sânul uneia și aceleiași comunități umane.

Dacă omul, prin intermediul banilor sau în mod natural, face schimb cu produsul muncii sale, la magazin sau la piață, acțiunile sale vor avea caracter de cooperare, pentru că el procură un produs care nu este în mod direct produsul activității proprii, nici a societății din care face parte.

Acțiunile de cooperare sunt destul de frecvente nu numai între persoanele particulare, ci și între individ și o societate anume, între diferite societăți.

Aceasta nu înseamnă că, în mod automat, toate entitățile sociale care activează în sânul unei comunități umane sunt organizate în cadrul unei singure instituții, cum se consideră de obicei că este statul.

Atunci când două sau mai multe societăți își cooperează acțiunile întru realizarea unui scop comun, ele formează diferite feluri de asociații, – în funcție de scopul urmărit – dar nici ele nu pot cuprinde în cadrul lor toată gama vieții sociale a unei comunități umane.

Societățile se pot organiza la nivel local, la nivel de țară, la nivel continental, la nivel global, dar practic este imposibil și nici nu este necesar să fie organizate societăți absolut totalitare, la orice nivel n-ar fi și orice scopuri n-ar urmări.

Comunitatea umană reunește indivizi cu autonomie relativă din momentul apariției lor, care în nici un fel nu pot fi uniți într-un monolit ce le-ar suprima autonomia și nici nu pot fi rupți unul de altul în mod absolut, fiindu-le dezbinată unitatea.

Această stare de lucruri este condiția inițială a unei libertăți cu adevărat depline și nemărginite, condiția care mai devreme sau mai târziu duce la destrămarea oricăror societăți totalitare de orice culoare ar fi.

Dacă oamenii vor într-adevăr să fie fericiți, dacă vor într-adevăr să pună capăt războaielor și conflictelor interetnice etc., atunci trebuie ca toți indivizii și toate societățile organizate de către ei să-și axeze acțiunile în concordanță cu armonia universală, conform legii unității lumii și celor șapte principii fundamentale ale armoniei socioumane ce derivă din ea. Faptul e posibil și nu e greu de înfăptuit, atunci când omul cere cu smerenie ajutorul Creatorului său și conlucrează cu El, în caz contrar totul va rămâne numai o încercare nereușită.

Dacă membrii societăților își realizează intențiile în conformitate cu principiile armoniei sociale ce decurg din legea unității lumii și reușesc, în conlucrare cu Dumnezeu, obiectivarea lor reală în in-finitatea posibilă a cazurilor concrete de viață, atunci societățile formate de către ei capătă caracter de comuniune.

Astfel umanitatea își realizează trecerea, prin intermediul societăților, de la starea de comunitate întâmplătoare la cea de comunitate armonioasă sau, altfel spus, de comuniune. Factorul acesta este de primă importanță, căci libertatea oamenilor în comunitatea haotică este mărginită de acțiunile lor ce provoacă dezarmonia și au un grad mic de cultură, pe când în comunitatea armonioasă libertatea oamenilor se lărgeste pe măsura creșterii gradului de cultură, adică pe măsura însușirii facultăților de a acționa cu gândul, cuvântul și fapta, conform principiilor armoniei sociale și apropierii de starea lor de desăvârșire și deci de starea de libertate deplină prin darul Duhului Sfânt.

Fenomenul merită atenția cuvenită din partea oamenilor, căci prin experiențele lor de zi cu zi, în conlucrare armonioasă cu Dumnezeu și, deci, în conlucrare armonioasă cu tot restul lumii existente, fără a-și schimba sfera de activitate ci numai schimbându-și modul de a fi, ei pot deveni deținătorii și martorii propriei lor desăvârșiri, adică deținătorii adevărului lui Dumnezeu, expus în aceste rânduri pe măsura puterii noastre de expresie.

Așadar, e posibil ca tot mai mulți oameni, lipsiți de credința față de Adevăr, să devină credincioși Lui și să ajungă la convingerea că libertatea și pacea adevărată nu pot fi dobândite prin ură și cu arme distrugătoare, ci prin puterea dragostei, consecință a conlucrării armonioase cu Dumnezeu.

Relații de comuniune a omului cu Dumnezeu și totodată cu restul lumii înconjurătoare putem întâlni atât în cadrul unor familii, cât și în cadrul unor societăți artistice, sportive sau chiar economice. Însă în cadrul societăților economice este necesar să se urmărească în permanență ca produsul lor final să fie subordonat scopului suprem al omului și nu invers, cum adesea se întâmplă, de parcă nu societatea ar exista pentru om, ci omul pentru societate.

Trebuie să avem o înțelegere clară în procesul de obiectivare a produsului economic – sau a oricărei altei valori – are loc concomitent obiectivarea lăuntrică a omului la nivel spiritual, altfel spus are loc formarea autentică a entității ființiale umane, care datorită acțiunilor sale cu gândul, cu cuvântul și cu fapta, se află mereu în transformare și e foarte important ca toate acțiunile omului să fie în conformitate cu principiile armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii și în conlucrare cu Creatorul său, care mereu îl va ajuta și-l va sprijini.

Sociologia e cointerată ca acțiunile oamenilor, fie în cadrul societății, fie în mod individual, să corespundă celor șapte principii fundamentale ale armoniei sociale, ca în felul acesta să poată avea loc conlucrarea omului cu Creatorul său, iar pe măsura însușirii facultăților de a fi în conformitate cu principiile armoniei sociale, să aibă loc trecerea omului de la individ la persoană și de la persoană la personalitate, semnificând desăvârșirea lui, care e posibilă și e necesară aici pe pământ.

Gradul de cultură al omului este cu atât mai înalt, cu cât este mai aproape de desăvârșire, de îndumnezeire, manifestându-se ca formă concretă în toate domeniile sale specifice de activitate.

Sociologia, ca disciplină științifică, nu studiază zilnic toată bogăția variabilă de cazuri în care-și pot găsi realizarea principiile armoniei sociale menționate mai sus, pentru că ea le are mereu sintetizate în persoana omului sub forma facultăților lui. De aceea e de ajuns ca ea să efectueze periodic asupra obiectului său investigații concrete pentru culegerea informațiilor prin metodele și tehnicile sale și să le privească prin prisma obiectivelor sale, pentru a putea aprecia fără mare greutate gradul de cultură a indivizilor și a întregilor societăți.

Astfel sociologia poate face recomandări și poate acorda informațiile necesare persoanelor cointerestate și tuturor celorlalte științe sociale, pregătindu-le terenul de lucru, fără a-și asuma funcțiile lor.

Pe lângă toate acestea sociologia poate să țină sub control permanent, să îndrumeze și să aprecieze procesul de dezvoltare culturală a obiectului său, adică a unei anumite comunități umane sau a unei societăți concrete din sânul ei, având în mâinile sale trecutul, prezentul și viitorul.

Sociologia e cointereseată ca acțiunile oamenilor, din orice domeniu de activitate, să aibă caracter umanist, adică să fie benefice pentru om, să nu-i știrbească gradul de cultură, altfel spus gradul de sociabilitate.

Cu cât membrii unei societăți sau unei comunități vor avea gradul de cultură mai aproape de starea de desăvârșire a omului, cu atât acea societate sau comunitate dispune de un grad de cultură mai înalt sau, altfel spus, de un grad de sociabilitate mai înalt.

Gradul de cultură a unei comunități umane, a unei comunități etnice, a unei națiuni dintr-o țară anume sau a unei generații este în directă legătură cu gradul de cultură a membrilor din componența lor.

Obiectivarea cât mai eficientă a obiectivelor sociologiei înseamnă obiectivarea cât mai înaltă a umanismului social, obiectivarea realizării scopului suprem al vieții omului, obiectivarea libertății lui depline, căci obiectivul sociologiei format din cele șapte principii fundamentale ale armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii, este puntea – curcubeu a adevăratei libertăți a omului și semnifică trecerea lui din starea de dezarmonie față de restul lumii existente în stare de armonie față de ea și în primul rând față de Creatorul său.

Astfel se poate atinge desăvârșirea, adică însușirea de a fi conform principiilor armoniei sociale ce derivă din legea unității lumii și totodată transcenderea lor, adică transcenderea caracterului de sancțiune a legii și (actualizarea) obiectivarea modalității de a fi prin iubire, de a fi cu gândul, cuvântul și fapta în corespundere cu armonia universală, de a fi în comuniune cu Creatorul acestei lumi, ceea ce înseamnă viață nemuritoare cu putere și forme nemărginite de creație prin iubire.

Cel ce cu credință realizează obiectivarea obiectivului sacru al sociologiei acela se convinge de adevărul afirmației de mai sus, acela gustă din rodul muncii sale, acela întruchipează adevărul fruct al sociologiei ca știință făuritoare, ca înțelepciune cu putere de creativitate.

Referințe bibliografice:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991.
2. Berdiaev, N., *Adevăr și revelație*, Timișoara, Editura de Vest, 1993.
3. Durkheim, E., *Regulile metodei sociologice*, București, Editura Științifică, 1974.
4. Dogan, M. și Pahre, R., *Noile științe sociale, interpretarea disciplinelor*, București, Editura Academiei Române, 1993.
5. Eliade, M., *Sacrul și profanul*, București, Editura Humanitas, 1992.
6. Eliade, M., *Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. 1, 2 și 3. București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1988.
7. Eminescu, M., *Poezii*, Tipografia «Universul», 1950.
8. Guiton, J., Bogdanov, G. și Bogdanov, I., *Dumnezeu și știința*, București, Editura Harisma, 1992.
9. Lossky, V., *Introducere în teologia ortodoxă*, București, Editura Enciclopedică, 1993.
10. Stăniloae, D., *Ascetica și mistica ortodoxă*, vol.1 și 2, Alba Iulia, Editura Deisis, 1993.
11. Stăniloae, D., *Iisus Hristos lumina lumii și îndumnezeitorul omului*, București, Editura Anastasia, 1995.
12. Steinhardt, N., *Jurnalul fericii*, Mănăstirea Rohia, Iași, Editura Polirom, 2008.